

ENTREVISTA A EMILIO GRANELL

— Jose V. Albert Ferrando —

Només entrar a casa seua em diu: -què dolent és el fer-se vell!!- Fent referència a la música.

Em porta a una habitació plena d'aparells musicals, CD's, partitures, fotografies i instruments musicals.

Després de passar revista a tots ells, ens assentem per a iniciar l'entrevista.

Ha tingut algun familiar músic abans que vosté?

-Sí, el meu pare ja era músic. Tocava el cornetí a la banda i, abans, un cosí del meu avi, el tio Quelo el Fuster va arribar fins i tot a dirigir-la.

Per què va començar a aprendre música?

Perquè anaven quatre o cinc amics meus i em van fer entrar el cuquet.

En quin any va començar a aprendre música?

Amb Espinosa quan tenia 10 anys. Seria per l'any 1934. Vaig anar un parell d'anys fins que va vindre la guerra Civil. Després, vaig anar al Tio Escalet (que també havia sigut director), però poc. On vaig aprendre veritablement música va ser a la mili on...clar, vaig estar dos anys i mig tocant tots els dies, tots els dies, i vaig aprendre molt.

Ací al poble, on li donaven les classes?

Anàvem a casa del mateix director i ens les donava a la cuina. A la vora del foc, estudiàvem i ens repassava la lliçó.

Llavors no hi havia cap lloc com avui en dia per a donar classe. Ni pensar-ho!!

Era el mateix director qui ens donava classe als quatre o cinc alumnes.

Recorde que per a aprendre música utilitzàvem el solfeo de solfeos.

Quins instruments tocave?

El primer instrument que vaig tocar va ser un saxofó alt que vaig comprar exactament per 105 duros. Però, també tocava el saxofó tenor i el clarinet. Quan venia ací, tocava l'instrument que feia falta, si el director em deia el clarinet, jo tocava el clarinet, el saxofó, el saxofó...

Quin any va entrar a la banda de música?

Quan la dirigia el Tio Lorian. Deguera tindre uns 17 o

18 anys. Després, en la mili, tocava en la Orquesta del Regimiento de Ingenieros on ens dedicàvem a amenitzar les festes del regiment, balls d'alguns pobles del voltant,...

On assajaven?

Els assajos es feien als Socorros Mútuos (contra l'església vella).

El local estave prou ben arreglat, tenia fins i tot un bany. L'únic que estave un poc malament era l'escenari, per això assajàvem baix.

Quan la societat de Socorros Mutuos (era una espècie de companyia d'assegurances que feia préstecs de diners quan no existien els bancs)

va deixar de funcionar, va ser l'ajuntament qui es va fer càrrec del local i s'utilitzava per a fer espectacles i per a assajar la banda de música.

Jo, llevat dels últims anys, he assajat sempre en Socorros perquè me'n vaig anar a treballar a Barcelona i vaig estar desconnectat de la banda vint anys. Així, vaig estar molts anys que no vaig tocar.

Quin ha sigut el moment més difícil de la banda de música?

La banda del poble ha tingut moments molt difícils. Sobretot, quan es van acabar els directors del poble i també alguns moments que hi havia pocs músics. Però, Miguel de Ximarro va fer tot el possible per a què no s'acabara.

El més important per a què no torne a passar açò és l'escola de música. S'ha de crear un ambient adequat per a què la joventut tingue ganes d'estudiar música. Es a dir, s'ha de fomentar l'afició per la música.

La música s'ha de vore com una afició, una manera de gaudir.

Si es crea un ambient amb molta joventut estudiant música s'aconseguirà una banda amb molt de nivell.

En este moment em pareix que la banda de música està molt bé.

Aquest estiu vaig anar a l'audició de final de curs i em vaig adonar que hi ha molts xiquets que estudien música i això és molt important !!

